

tualiteter som f. Eks. under en Krig med fjendtlig Invasion vilde være farlig for Staten, eftersom Fjenden saa i enhver Kommune ikke blót vilde kunne faa en Formueangivelse for Kommunen, men ogsaa en specificeret Formueangivelse af den produktive og uproduktive Formue. Jeg henlede Opmærksomheden paa, at uagtet det Mønster, der havde ligget til Grund for Regeringens Forslag, var den preussiske Skattelov, havde man dog paa dette Punkt langt fra fulgt den preussiske Skattelovgivning. Det Forslag, der i Preussen gik i denne Retning, blev først forkastet enstemmigt i den Kommission, som havde Sagen til Behandling, og derefter blev Forkastelsen enstemmig tiltraadt i Deputerkamret i den Grad, at man endogsaa svarede nægtende paa en Forespørgel fra Regeringens Repræsentant om, hvorvidt det ikke skulde være tilladt de paagældende at spørge om, hvor meget man havde i Formue. Det vil altsaa ses, at, ihvorvel Selvangivelse kan siges at ligge til Grund for de Reedtz-Thottske Forslag og for Resten ogsaa for det nu foreliggende Forslag, har man dog ikke i Preussen fundet det nødvendigt at forbinde tvungen Selvangivelse af Formuen dermed. Dette var altsaa ikke nogen uoverstigelig Hindring, eftersom der er Forbilleder, ganske særlig det, der laa til Grund for hele Lovforslaget, i anden Retning. Den nuværende Finansminister og jeg stillede da Forslag for disse to Punkters Vedkommende. Jeg vil sige, at den Behandling, vore Forslag fik fra den nuværende ærede Ordførers Side, just ikke var af en saadan Beskaffenhed, at den skulde stemme os særlig venskabelige til Sagen. Forslagene vare dog stillede af Medlemmer, for hvis Kundskaber om de paagældende Forhold den ærede Ordfører dog maatte have nogen Agtelse, saa meget mere som den ærede Ordfører i Fjor endnu anmodede mig om at fremsætte Forslag til en Skattelov; han maa dog have haft Mening om min Indsigt i disse Forhold. Men det ærede Medlem kasserede alle Forslagene fra Ende til anden. Ganske vist tog han alligevel en Del af dem op til tredje Behandling, men for disse to Punkters Vedkommende var han aldeles utilgængelig. Det var ikke Stedet til at komme med Fordringen om, at der skulde være Skattevedtægter, det maatte ordnes ved anden Lejlighed; man kunde nok sørge for København og Købstæderne, men for Landets og Landboernes Vedkommende maatte man vente, til der kom en passende Lejlighed,

hvor vi kunde faa en Forandring i vore Skattelove. Hvad Selvangivelsen angik, erklærede det ærede Medlem trods mine Oplysninger, at det maatte være nogle mærkelige Patroner, der ikke havde Lyst til at opgive den specificerede Formue.

Disse Forslag bleve da forkastede. Og hvorledes gik det saa? Der er tre Meddelelser fra det høje Landsting til dette Ting i Form af Beretning og Betænkning, og i alle tre har man bestemt peget paa disse to Forhold og ønsket Forandring deri. Første Gang foreslog man at afskaffe Formueskatten under Henviisning til Umuligheden af overhovedet at opgive den specificerede Formue. Den næste Gang foreslog man Afskaffelse af Formueskatten med Undtagelse af Kapitalskatten, hvilket altsaa vilde medføre det ogsaa af mig ønskede Resultat, nemlig, at der ikke blev nogen tvungen Selvangivelse. Tredie Gang beklagede man sig til dette Ting i sin Beretning over, at der ikke var taget Hensyn til dets Ønsker, eftersom man netop i dette Ting havde tilbageført Bestemmelsen om Formueskatten, og derefter sendte Forslaget til Landstinget. Den tarvelige Beskyttelse, jeg havde foreslaet sammen med Finansministeren lige over for Skatteborgerne i Landdistrikterne, bestod, siger og skriver, i, at der skulde lignedes efter Vedtægter. Vi angave aldeles ikke, hvad der skulde staa i en saadan Vedtægt. Vi sagde: Lad den være saa urigtig og uretfærdig, som den være vil, men der skal lignedes efter bestemte Regler, som kunne være Grundlag for Klager; det er der ikke nu. Vi stillede ikke andre Fordringer, end at der skulde lignedes paa Borgerne efter bestemte Regler, og dette Punkt blev i den Grad vigtigt for det høje Landsting, at det indførte en hel Række Bestemmelser om kommunale Skatteregler, naar man vedtog en Formue- og Indtægtsskat til Staten. Naa — det her-værende Mindretal i Udvalget havde ogsaa karakteriseret det som ganske urimeligt at vedtage en Formue- og Indtægtsskat til Staten uden i det mindste at gøre Forsøg paa at ordne det Forhold, jeg har skildret. Landstinget har altsaa fuldtud støttet det, Indenrigsministeren støttede det, og Finansministeren støttede mig i mine Betragtninger om den uproduktive og produktive Formue som Genstand for tvungen Selvangivelse. Der var intet, som det høje Flertal gennem sin Ordfører, den nuværende Ordfører for Skattelovforslagene (Alberti), vilde tage Hensyn til. Under disse Omstændigheder var det altsaa, at jeg ved